

[Lorentzen.]

at de 100 mill. kr. i det forslag, som jeg er med til at stille, det betyder en besparelse på 100 mill. kr.

Det er naturligvis rigtigt, at der ikke kan være tale om én øres besparelse, hvis den højtærede boligminister ikke vil anvende kapitel IV. Det er klart, men jeg tvivler om, at det varer ret længe, før den højtærede boligminister finder, at nu skal kapitel IV bringes i anvendelse.

Der er næppe nogen tvivl om, at der kan ske ændringer frem i tiden. Jeg tør ikke sige, at den kapitalrigelighed, vi har i dag, også vil være til stede om 2 år, slet ikke; det kan meget vel ændre sig. Men jeg har den opfattelse, at hvis kapitalen ikke fremtidig er til stede i samme mængde som i øjeblikket, så må den forhåndenværende kapital fordeles mellem boligbyggeri og produktion. Og går kapitalmængden ned, ser jeg ikke anden udvej, end at så må boligbyggeriets omfang formentlig også gå ned. Der må være en sund balance i pengenes anvendelse, således at den ene faktor ikke får eneretten, medens den anden faktor, som er lige så vigtig, bliver sorteper. Hertil vil den højtærede boligminister sagtens sige: staten har i så fald til opgave at starte en låneordning og kræve pengene op gennem skat. Ja, den vej kender vi; det er den vej, vi mener er betrådt for rigeligt, og der bør efter vor mening ske ændringer her.

Carl P. Jensen: Hvis jeg ellers har forstået dette forslag til folketingsbeslutning rigtigt, er det nærmest noget, man skal have fra hånden, noget, man skal have krydset af på listen for at markere en af posterne på venstres konservative spareplan på de 800 mill. kr.

Den højtærede boligminister har for så vidt sagt, hvad der kan være at sige om dette — jeg tror, ministeren sagde „blålys“.

Jeg undrer mig egentlig over, at man ikke i denne målsætning har kunnet finde frem til mere end disse sølle 800 mill. kr., når det er så let, som motiveringen for dette forslag er udtryk for: bare at skære nogle formodede udgifter bort.

Men lad det nu være, hvad det er. Det er jo ikke mere end et års tid siden, vi afsluttede behandlingen af den nugældende lov om boligbyggeri, hvor oppositionens ord-

førere — i første række det ærede medlem hr. Lorentzen — fremførte nøjagtigt de samme betragtninger om det daværende lovforslags kapitler IV og VI, som nu igen er gjort gældende. Jeg forstår ikke, hvad der skulle kunne give de, jeg skal vel sige to partier anledning til at tro, at det skulle lykkes denne gang. Her er for mig at se tale om et paradeforslag; mere er der ikke at sige om den ting.

Normalt har vi jo ikke anledning til så hurtigt her i tinget at få lejlighed til at foretage en vurdering af en lov, medmindre der er tale om en revision. Men når det drejer sig om en lov som den, der her er bragt på tale, ja, så kan det være ganske nyttigt at tage op til overvejelse, om denne lov nu også har virket efter sin forudsætning, om den har indfriet de forventninger, man — d. v. s. de partier, der har det politiske ansvar for loven — har haft til denne lov, og jeg takker for denne anledning.

Lad mig for mit vedkommende klart erkende, hvad jeg ved forskellige lejligheder har givet udtryk for, at lov om boligbyggeri ikke har indfriet de forventninger, som jeg trods alt havde, da den var vedtaget. Det vil måske erindres, at også jeg udtalte min skepsis, da lovforslaget var til behandling. Jeg sagde dengang, at skulle mit parti alene have udarbejdet lovforslaget, så ville det have set anderledes ud.

Jeg erindrer også, at det ærede medlem hr. Paabøl havde en helt anden opfattelse af forslaget, som det ærede medlem mente ville favorisere det sociale byggeri. Denne lov var, som det ærede medlem sagde, at betragte som den „røde løber“, der var lagt ud til skade for det private initiativ, medens jeg gav udtryk for, at lige det modsatte ville blive tilfældet. Ved lovforslagets anden behandling udtalte det ærede medlem hr. Lorentzen, at jeg ikke skulle tage så tungt på de sociale boligselskabers kritik. De ville også komme med blomster og tak både til boligministeren og mig. Foreløbig er jeg taknemlig for, at selskaberne har vist mig det hensyn ikke at komme med noget. Det var i hvert fald ikke blevet blomster.

Jeg skal gerne erkende, at der i den ny lov var visse bestemmelser, som jeg stillede store forventninger til, hvad jeg også fremhævede, da vi behandlede lovforslaget. Jeg tænker her på lovens § 10, stk. 2, der gav